

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-416)

Apr (2) / 2024

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்4
3. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....5
4. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....18

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 236)

லக்ஷ்மீ கீர்த்தி ஜயா மாயா முத்திரை

15. ஸலக்ஷ்மாக்க்யா சக்தி முத்ரா யா விகார: தத்ர வர்ண்யதே

ப்ரதேசிந்யாதித: அங்குஷ்டம் ஏகைகச்யேந ஸேதுவத்

16. விந்யஸ்ய அங்குலிஷு ஜ்ஞேயாச்சதஸ்த்ரோ முத்ரிகா இமா:

சக்தீநாம் து மதீயாநாம் லக்ஷ்மீயாதீநாம் புரந்தர

17-1. லக்ஷ்மீ: கீர்த்தி: ஜயா மாயா தேவ்யோ மத் சக்தயோ ஹி தா:

குறிப்பு - இது மஹாலக்ஷ்மியின் சக்திகளான லக்ஷ்மீ, கீர்த்தி, ஜயா மற்றும் மாயா ஆகிய தேவிகளைக் குறிக்கும் முத்திரையாகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி – 102)

[அரசன் விவேகன்] பகவானே! தங்களுடைய கடாசுஷத்தின் விளைவாக, அனைத்து மங்களங்களும் தாமாக என்னை வந்தடையும். அதனுடன் சேர்ந்து உங்களுடைய இந்த ஆசிகள், கூடுதலான பலன்களை அளிக்கும்.

[குரு] அரசனே! அதனைக் குறித்து நாங்கள் பேசியபடி உள்ளபோதுதான், தாங்கள் உங்களுடைய படைத்தலைவருடன் இங்கு வந்தீர்கள். ஆகவே நம்முடைய இந்த சிஷ்யனை, நடக்க உள்ள சபைக்கு நாயகனாக இருந்து, எண்ணிய செயலை நிறைவேற்ற கட்டளை இடவேண்டும்.

[அரசன் விவேகன் சிஷ்யனைப் பார்த்தபடி] தங்களுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப அறிவிக்கிறேன். அனைத்தும் அறிந்த குருவிடம் நீவிர் உள்ளீர். இங்கு,

**133. ஸ்வயம் தர்யந்த ஸித்தாந்தோ விபாதி குருரேஷ தே
ப்ரபு: ப்ரவததாம் ய: அபூத் ஸ வாதஸ்த்வம் மதோ மம**

பொருள் – [அரசன் சிஷ்யனிடம் கூறுதல்] உம்முடைய குருவானவர், வேதாந்த ஸித்தாந்தமாகவே உள்ளார். பலவிதமான உரையாடல்களில், உம்மை “வாதம்” என்றே நான் எண்ணுகிறேன்.

[அரசன் விவேகன்] இதனை நீவிர் முதலில் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 381)

5-7-10 ஆறு எனக்கு நின் பாதமே சரண் ஆகத் தந்தொழிந்தாய் உனக்கு ஓர் கைம்
மாறு நான் ஒன்று இலேன் எனது ஆவியும் உனதே
சேறு கொள் கரும்பும் பெரும் செந்நெலும் மலி தண் சிரீவர மங்கை
நாறு பூந் தண் துழாய் முடியாய் தெய்வ நாயகனே

பொருள் - நான் கரையேறி அடையும் இலக்காக உள்ள உன்னை அடைவதற்கான வழியாக, உனது திருவடிகளையே புகலிடமாகவும் உபாயமாகவும் எனக்கு அளித்தாய். இவ்விதம் எனக்கு உபகாரம் செய்த உனக்கு, எந்தவிதத்திலும் கைம்மாறு செய்வதற்கு என்னிடம் ஏதும் இல்லாதவனாக உள்ளேன். எனது ஆத்மாவும் உன்னுடையதே ஆகும். சேற்று நிலத்தில் வளர்கின்ற கரும்பும், அதில் ஓங்கி வளர்ந்தபடி உள்ள நெந்நெல்லும் நெருக்கமாக உள்ளதும், காண்பவர்கள் களைப்பைப் போக்கவல்லதும் ஆகிய குளிர்ந்த சிரீவலமங்கல நகரத்தில் உள்ளவனே! பரிமளம் நிறைந்து, மிகுந்த அழகையும் குளிர்ச்சியையும் கொண்டதான துளசியால், அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமுடி கொண்டவனே! நித்யஸூரிகளுடைய எஜமானனே!

அவதாரிகை - “அருளாய் உய்யுமாறெனக்கு” என்றார், அப்போதே வந்தருளக் கண்டிலர்; ஏதேனும் தசையிலும் “உன் திருவடிகளே சரணம்” என்றிருக்கும்படி என்னைப் பண்ணியருளின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் “அருளாய் உய்யுமாறு எனக்கு” என்று உரைத்தார். அப்போதும் அவன் வந்து அருளக் காணவில்லை. எந்த ஒரு நிலையாக உள்ளபோதிலும், “உனது திருவடிகளே சரணம்” என்று நான் இருக்கும்படியாக நீ என்னைச் செய்தாய்; இப்படிப்பட்ட மிகப் பெரிய உபகாரத்திற்கு எந்தவிதமாக கைம்மாறும் என்னிடம் இல்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆறெனக்கு இத்யாதி) ஆறென்று - வழி. வழியென்று - உபாயம். “எவ்வாறு நடந்தனை”, “இப்பொய்கைக்கெவ்வாறு வந்தாய்” என்னக் கடவதிறே. சரணென்று உபேயம். “உபாயோபேயங்களிரண்டும் உன் திருவடிகளேயாம்படி பண்ணித் தந்தாயே” என்று பிள்ளான் பணிக்கும். “இவை இரண்டாலும் உபாயத்தையே சொல்லுகிறது” என்று பட்டர் அருளிச்செய்வார். எனக்கு உபாயம் உன் திருவடிகளே யாம்படி பண்ணித்தந்தாய். ஆறு - உபாயம். “உபாயார்த்தைக வாசக:” என்கையாலே சரணென்றும் - உபாயம். எனக்கென்று - உபாயாந்தர நிஷ்டரிற்காட்டில் தமக்குண்டான வேறுபாடு சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் - (ஆறு எனக்கு இத்யாதி) - ஆறு என்றால் வழி; வழி என்பது உபாயம். ஆனால், “ஆறு” என்ற சொல்லானது, வழி என்பதைக் கூறுமா என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்; பெருமாள் திருமொழி (9-2) - எவ்வாறு நடந்தனை - எந்த வழி நடந்தாய் - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (3-2) - இப்பொய்கைக்கு எவ்வாறு வந்தாய் - இந்தப் பொய்கைக்கு எந்த வழியாக வந்தாய் - என்றும் கூறப்பட்டது காண்க. “சரண்” என்பது உபாயம். திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் கூறும்போது, “வழி மற்றும் அந்த வழியால் சென்றடையும் இலக்கு என்பதான உபாயம் மற்றும் உபேயம் ஆகிய இரண்டும் உனது திருவடிகளே ஆகும் என்பதாகச் செய்தாய்”, என்பார். ஸ்வாமி பராசரபட்டர், “ஆறு, சரண் ஆகிய இரண்டும் உபாயத்தையே கூறுகிறது”, என்பார். எனக்கு உபாயமாக உனது திருவடிகள் இருக்கும்படியாகச் செய்தாய். இதில் ஆறு என்பது, உபாயம் என்ற பொருளில் வந்தது. அடுத்து, பாஞ்சராத்தரத்தில் - உபாயார்த்தைக வாசக: - உபாயம், வீடு, காப்பாற்றுபவன் ஆகிய மூன்றும், சரணம் என்பதன் பொருள் ஆகும் - என்று கூறுவதால், “சரணம்” என்பது உபாயத்தைக் குறிப்பதாகும். “எனக்கு என்று” என்பதன் மூலம், மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபட்டபடி

உள்ளவர்களுக்கும், தனக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைக் காண்பிக்கிறார்; அதாவது, வேறு கதியில்லாத எனக்கு.

வ்யாக்யானம் – “நோற்ற நோன்பிலேன்” என்று தொடங்கி, உபாயாந்தர சூந்யதையை முன்னிட்டுக் கொண்டு, உபாய நிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகிற திருவாய்மொழியாகையாலே, அத்தையே நிகமிக்கிறது. அவதாரணத்தாலே, “ஏக” பதத்தை நினைக்கிறது. ஈச்வரனைப் பற்றினவற்றத்தாலே உபாயாந்தரங்களை நெகிழுகையொழிய, நாஸ்திக்யத்தாலே விடுமன்று அது விஷயாந்தர ப்ராவண்ய ஹேதுவாம்; ஒளஷத ஸேவை பண்ணினானொருவன் ஸர்ப்பத்தின் வாயிலே கைகொடுத்தால் அது நிர்பாயம்; ஒளஷத ஸ்பர்சமில்லாதவன் அதைச் செய்தால், அது மரண ஹேதுவாம். இத்தெளிவைப் பிறப்பித்த உனக்கு ஸத்ருசமான ப்ரத்யுபகாரங் காணாத மாத்ரமன்றிக்கே, போலியாயிருப்பதொரு ப்ரத்யுபகாரமும் அகிஞ்சநனான நான் காண்கிறிலேன்.

விளக்கம் – ஆனால், “ஆறு மற்றும் சரண்” ஆகிய இரண்டு சொற்களையும், உபாயம் என்பதாகப் பட்டர் கொண்டதற்கான விதிமுறை என்ன, என்பதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். “நோற்ற நோன்பிலேன்” என்று இந்தத் திருவாய்மொழி தொடங்குகிறது. அதாவது, மற்ற உபாயங்கள் ஏதும் இல்லை என்பதை முன்னிட்டுக் கொண்டு இந்தத் திருவாய்மொழியானது, “இதுதான் உபாயம்” என்று உபாயத்தினை உறுதியாக்குவதால், பட்டரும் இவ்விதமே கூறுகிறார். “நின்பாதமே” என்பதில் உள்ள ஏவகாரத்தை, கீதை (18-66) - ஏகம் - என்பதாக எண்ணுகிறார். தான் கைக்கொண்ட நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் உபாயங்கள் அல்ல என்று தெளிந்து இவ்விதம் கூறுகிறார். ஆனால் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களோடு உபாயத்தை விடுதல் சரியா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; “ஈச்வரனைப் பற்றிய காரணத்தால், அவன் மீது கொண்ட ஈடுபாட்டின் விளைவாக, மற்ற உபாயங்களைக் கைவிடுதல்” என்று அல்லாமல், நாஸ்திக புத்தி கொண்டு விடுவது அல்ல என்று கருத்து; காரணம், நாஸ்திக புத்தி கொண்டு அவற்றைக் கைவிட்டால், அது மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபடுவதற்கான காரணமாகிவிடும். தகுந்த மருந்தை உட்கொண்ட ஒருவன், ஸர்ப்பத்தின் வாயில் கைவைத்தால், அது எந்தவிதமான அபாயத்தையும் உண்டாக்காது; ஆனால், எந்த மருந்தையும்

உட்கொள்ளாத ஒருவன் இவ்விதம் செய்தால், அதுவே அவனுடைய மரணத்திற்கான காரணமாகிவிடும். இப்படிப்பட்ட தெளிந்த அறிவை எனக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்த உனக்கு, நீ செய்த உபகாரத்திற்கு நிகரான கைம்மாறு எதனையும் என்னிடம் என்னால் காண இயலவில்லை; அது மட்டும் அல்ல, போலியான உள்ள ஒரு கைம்மாறும் கூட, எந்தவிதமான சக்தியும் இல்லாத என்னால் காண இயலவில்லை.

வ்யாக்யானம் - என்றிய, உம்முடைய ஆத்மாவைத் தந்தாலோவென்ன, (எனதாவியுமுனதே) அதுவும் செய்து நெஞ்சாறல் கெட்டிருப்பனிறே, நீ மயர்வற மதிநல மருளிற்றிலையாகில். ராஜமஹேந்த்ரன்படியெடுத்து “என்னது” என்று வைத்துப் பெருமாளுக்குக் கொடுப்பாரோபாதி களவு வெளிப்படுகையிறே ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையாவது. உம்மதான ஆத்மாவைத் தந்தாலோவென்ன, (நின்பாதமே எனதாவியு முனதேயென்று) நின்பாதமே என்கிறவிடத்தை இங்கே அந்வயித்து, சபதமாக்கி நிர்வஹிப்பர் ஆப்பான்திருவமுந்தாரறையர். அப்போது; ஆறெனக்கு, சரணாக - திருவடிகளாக. எனக்கு உபாயம் திருவடிகளாக.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “என் வருத்தம் கொள்கிறீர்? உம்முடைய ஆத்மாவை எனக்கு நீவிர் அளிக்காலாம் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (எனது ஆவியும் உனதே) - நான் அதனையும் செய்து, உனக்கு ஏற்ற கைம்மாறு செய்தாகிவிட்டது என்று மனதில் சமாதானம் அடைந்திருப்பேன்; எப்போது தெரியுமா? நீ எனக்கு மயர்வற மதிநலம் அருளிச்செய்யாமல் இருந்திருந்தால் ஆகும். ஆக, ஆத்மாவை அவனுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்தல் இயலாதோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். திருவரங்கம் பெரியபெருமாளுடைய பதக்கமாகிய ராஜமஹேந்த்ரன்படி என்னும் ஆபரணத்தை எடுத்து, அதனை “என்னுடையது” என்று வைத்துக்கொண்டு, பின்னர் அதனை மீண்டும் பெரியபெருமாளுக்கு கொடுப்பது போன்று, ஆத்ம சமர்ப்பணம் என்பது களவுச் செய்கையை வெளிப்படுத்துவது அல்லவோ? அடுத்து ஆப்பான் திருவமுந்தார் அறையர் கூறிய கருத்தின் அடிப்படையில் விளக்குகிறார். ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “உம்முடையது என்றுள்ள ஆத்மாவை எனக்கு அளிக்கலாம் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (நின்பாதமே

எனது ஆவியும் உனதே என்று) - “நின்பாதமே” என்பதை இந்த இடத்தில் சேர்த்துக் கொண்டு, சபதம் ஆக்கி, ஆப்பான் திருவழுந்தூர் அறையர் பொருள் கொள்வர். இவ்விதம் கொள்ளும்போது, “ஆறு எனக்கு, காரணமாக - திருவடிகளாக” என்று ஏற்படும். அதாவது, எனக்குள்ள உபாயம் உனது திருவடிகளாக.

வ்யாக்யானம் - (சேறுகொள் இத்யாதி) மிக்க சேற்றையுடைத்தான கரும்பும், அதுக்கு நிழல் செய்யும்படியான செந்நெலும் மிக்குக் குளிர்ந்த சிரீவரமங்கை. (நாறுபூந்தண்டுழாய் முடியாய்) பரிமளிதமாய் தர்சநீயமான திருத்துழாய். இதுக்கெல்லாம் முதலியாக வைத்த வளையத்தையுடையையாய். எத்தனையேனுமளவுடையார்க்கும் நிர்வாஹகனாயிரா நின்றாய்; ஆன பின்பு நான் உனக்கு என்ன ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுவது. நீயோ! கனக்கவுபகரித்துக் கொண்டு நின்றாய், நான் அஜ்ஞனாகப் பெற்றிலேன், இங்ஙனையானாலும் நான் சில செய்து தலைக்கட்டினேனாகவொண்ணாதபடி நீ பரிபூர்ணனானாய். உபகாரங் கொள்ளாதார் உண்டுடுத்துத் திரியாநின்றார்கள், அறிவு கேடரானவர்கள் “சில ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினோம்” என்றிராநின்றார்கள்; நீ அபூர்ணனாகில் இவையெல்லாம் சில செய்ததாக நினைத்திருக்கலாயிற்றிறே, நீயோ பூர்ணனாயிருந்தாய்; ஆன பின்பு, ஒன்று செய்து தலைக்கட்டப்போமோ. நித்யஸூரிகளுக்கதிபதியானவனே! தெய்வம் - தேவர்கள்.

விளக்கம் - (சேறு கொள் இத்யாதி) - மிகுந்த சேற்றில் உள்ளதான கரும்பும், அதற்கு நிழல் செய்யும்படியாக உள்ள செந்நெல்லும் மிகுதியாக வளர்ந்து, குளிர்ந்துள்ள சிரீவலமங்கை. (நாறு பூந்தண்டுழாய் முடியாய்) - பரிமளம் வீசுவதும், காண்பவர்களுடைய களைப்பைப் போக்குவதும் ஆகிய துளசி. இவை அனைத்திற்கும் நானே எஜமானன் என்பதை உணர்த்தும்விதமாகத் திருமுடியில் வைக்கப்பட்ட துளசிமாலையைக் கொண்டவனாக. எத்தனை ஞானம் நிறைந்திருந்தாலும், அவர்களுக்கும் கூட எஜமானனாக உள்ளாய்; இவ்விதம் நீ உள்ளபோது, உனக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யமுடியும்? நீ மிகுந்த உபகாரம் செய்தபடி உள்ளாய்; நான் எனது அறியாமை காரணமாக, அவற்றை அறியவில்லை; இவ்விதம் உள்ளபோதிலும் நான் சில கைம்மாறு செய்தவனாக நிற்கலாம் என்று எண்ணுவதற்கும் கூட விடாதபடி நீ பரிபூர்ணமாக உள்ளாய்.

உனது உபகாரத்திற்கு ஏற்றபடியாக ஏதும் செய்யாமல், அதனை எண்ணியும் கூடப் பார்க்காமல் உள்ள சிலர், உணவு உட்கொள்ளுதல் மற்றும் ஆடை உடுத்துதல் என்பதான வழக்கமான வாழ்க்கையை வாழ்கிறார்கள்; அறிவு இழந்த சிலர், “நாம் அவனுக்குச் சில கைம்மாறு செய்தோம்” என்று திரிகிறார்கள்; நீ அபூர்ணன் என்றால், இவற்றை இவர்கள் செய்த கைம்மாறு என்று கொள்ளலாம்; ஆனால் நீயோ பரிபூர்ணன் என்பதால், ஏதேனும் செய்து விட்டு, கைம்மாறு செய்ததாக எண்ண இயலுமோ? நித்யஸூரிகளுக்கு அதிபதியாக உள்ளவனே! இங்கு தெய்வம் என்பது தேவர்களைக் குறிப்பதாகும்.

5-7-11 தெய்வ நாயகன் நாரணன் திரிவிக்கிரமன் அடி இணை மிசை
கொய் கொள் பூம் பொழில் சூழ் குருகூர்ச் சடகோபன்
செய்த ஆயிரத்துள் இவை தண் சிரீவர மங்கை மேய பத்துடன்
வைகல் பாட வல்லார் வானோர்க்கு ஆரா அமுதே

பொருள் - நித்யஸூரிகளுடைய எஜமானானாக உள்ள ஸர்வேச்வரனும், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி உள்ள ஸம்பந்தம் மூலம் வரும் வாத்தஸல்யம் கொண்டவனும், தன்னுடைய வஸ்துவிற்கு மற்றவர்கள் மூலமாக ஏதும் நேராதபடி அளந்து எடுப்பவனும் ஆகிய அவனுடைய திருவடிகளில், கொய்து எடுக்கலாம்படி வளர்ந்துள்ள மலர்கள் நிறைந்த பொழில்கள் சூழ்ந்த ஆழ்வார்திருநகரிக்கு எஜமானராகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழிகளில், களைப்பைப் போக்கவல்ல சீரிவலமங்கை குறித்துள்ள இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களையும் பொருள் உணர்ந்து பாடவல்லவர்கள், பரமபதத்தில் உள்ளவர்களுக்கு எப்போதும் ஆராத அமிர்தம் போன்று இனிமையாக இருப்பார்கள்.

அவதாரிகை – நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை ஸாபிப்ராயமாகக் கற்குமவர்கள் நித்யஸூரிகளுக்கு என்றும் போக்யராவர் என்கிறார்.

விளக்கம் – இந்தத் திருவாய்மொழியை பொருள் உணர்ந்து கற்பவர்கள், நித்யஸூரிகளுக்கு இனிமையாக இருப்பர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தெய்வநாயகன்) ஸர்வேச்வரன். (நாரணன்) தன்னுடைமை இழக்கவிடாத வத்ஸலன். (திரிவிக்கிரமன்) தன்னையிரந்தார்க்குத் தன்னையழிய மாறியும் காரியம் செய்து தலைக்கட்டிக் கொடுக்குமவன். (அடியிணைமிசை) திருவடிகளிலே. (கொய்கொள் பூம்பொழில் சூழ்) நித்ய வஸந்தமான சோலை. எப்போதும் கொய்கைக்குப் பக்வமாயிருக்கை.

விளக்கம் - (தெய்வநாயகன்) – ஸர்வேச்வரன். (நாரணன்) - தனது உடைமையான ஜீவாத்மாவை இழக்கவிடாத வாத்ஸல்யம் கொண்டவன். (திரிவிக்கிரமன்) - தன்னிடம் வந்து ஏதேனும் கேட்பவர்களுக்கு, தன்னுடைய உருவம் உட்பட அனைத்தையும் மாற்றிக்கொண்டு, அவர்களுடைய கார்யத்தை செய்து முடிப்பவன். (அடி இணை மிசை) – திருவடிகளிலே. (கொய்கொள் பூம்பொழில் சூழ்) - நித்யமாக வஸந்தமாக உள்ள சோலை. எப்போதும் மலர்களைக் கொய்வதற்கு ஏற்றபடி உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (குருகூர்ச்சடகோபன்) ஸ்ரீகீதையில் வ்யாவ்ருத்தி. (செய்தவாயிரம்) அர்த்தம் வேதார்த்தமேயாகிலும், வேதம்போலே தான்றோன்றியன்று. பரத்வம்போலே வேதம், அவதாரம்போலே இதிஹாஸ புராணங்கள், அர்ச்சாவதாரம்போலே திருவாய்மொழி. “செய்தவாயிர”மிறே. தமப்பனில்லாத விழவு தீர சக்ரவர்த்திக்குப் பிள்ளையானாப்போலே.

விளக்கம் - (குருகூர்ச்சடகோபன்) – ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட. அதாவது தத்துவப் பொருளாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் அருளிச்செய்த கீதையைக் காட்டிலும், தத்துவத்தைக் கண்டறிந்தவர்களுடைய சொற்களாக உள்ளதால் வேறுபாடு. (செய்த ஆயிரம்) – திருவாய்மொழியானது “வேதம்” என்றே கூறப்படுகிறது; வேதமானது யாராலும் செய்யப்படாதது; இவ்விதம் உள்ளபோது இங்கு “செய்த” என்று கூறலாமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இதன் கருத்துக்கள் வேதத்தின் பொருளாக உள்ளபோதிலும், வேதம் போன்று தானாகவே தோன்றவில்லை. அனைவருக்கும் நன்மையை விரும்பும், நம்மாழ்வாரிடமிருந்து தோன்றியதால், செய்யப்படாத வேதத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது. ஆனால் வேதத்தைக் காட்டிலும் திருவாய்மொழிக்கு உள்ள உயர்வு எப்படி என்பதைக் கூறுகிறார்; பரத்வம் போன்றது வேதம், அவதாரம் போன்றது இதிஹாஸ

புராணங்கள், அர்ச்சாவதாரம் போன்றது திருவாய்மொழி. அர்ச்சாவதாரம் எவ்விதம் அனைவருக்கும் அதிகாரம் கொண்டதாக உள்ளதோ அதே போன்று திருவாய்மொழியும் உள்ளது. அர்ச்சாவதாரம் என்று கூறியது எப்படி என்றால், “செய்த ஆயிரம்” என்பதால் ஆகும். தகப்பன் இல்லாத குறை தீரும்படியாகக் சக்ரவர்த்திக்குப் புத்திரனாக இராமன் அவதரித்தது போன்று, வேதமும் இவர் மூலமாக வெளிப்பட்டு உயர்த்தியை அடைய எண்ணியது.

வ்யாக்யானம் - ஆயிரம் திருவாய்மொழியினுள்ளே ச்ரமஹரமான சீரீவரமங்கையை மேவின பத்தையும். (உடன் பாடவல்லார்) ஸாபிப்ராயமாகப் பாடவல்லார். இவர்தம் உபாய சூந்யதையை அநுஸந்தித்துப் பாடவல்லார். (வைகலும் வானோர்க்காராவமுதே) காலதத்த்வமுள்ளதனையும் நித்யஸூரிகளுக்கு போக்ய பூதராகப் பெறுவர். தேவஜாதிகள் அம்ருதம் பெற்று க்ருதார்த்தராமாபோலே, நித்யஸூரிகள் “இவர்களைப் பெற்றோம்” என்று க்ருதார்த்தராவர். ப்ராபகாந்தர நிரபேக்ஷமான பகவத் ருசியையுடைய அவர்கள், ப்ராபகாந்தர நிரபேக்ஷமான பகவத் ருசியையுடைய இவரை விரும்பியிருக்கையாலே; ப்ராபகாந்தர நிரபேக்ஷராய் இத்தை அநுபவிக்கவல்லரானவர்கள் நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யராவர்.

விளக்கம் - (ஆயிரம்) - ஆயிரம் திருவாய்மொழிகளில், களைப்பைத் தீர்க்கவல்ல சீரீவரமங்கை குறித்த இந்தப் பத்தும். (உடன் பாடவல்லார்) - பொருளை உணர்ந்து பாடவல்லவர்கள். “நம்மாழ்வருக்கு ஸர்வேச்வரனைத் தவிர வேறு உபாயம் இல்லை” என்பதாக இவருடைய வேறு உபாயம் இன்மையை எண்ணியபடி பாட வல்லவர்கள். (வைகலும் வானோர்க்கு ஆரா அமுதே) - காலம் என்ற தத்வம் உள்ளவரை நித்யஸூரிகளுக்கு இனிமையாக இருப்பார்கள். தேவர்கள் அமிர்த்ததைப் பெற்றவுடன், செய்யவேண்டியதைச் செய்தவர்கள் போன்று நின்றனர்; இதனைப் போன்றே நித்யஸூரிகள், “இந்தத் திருவாய்மொழியை இவ்விதம் பாடக் கூடியவர்களை நாம் அடைந்தோம்” என்று இருப்பர். மற்ற விஷயங்கள் குறித்து எதனையும் எண்ணாதபடி, பகவத் ருசியை மட்டுமே கொண்ட இவர்கள், மற்ற எதனையும் விரும்பாமல் பகவத் ருசியை மட்டுமே விரும்பும் ஆழ்வாரை மட்டுமே விரும்பியபடியாக, மற்ற எதனையும் எண்ணாதபடி, இந்தத்

திருவாய்மொழியை மட்டுமே அனுபவிக்கவல்லவர்கள் என்று உள்ளதால், நித்யஸூரிகளுக்கு இனிமையாக இருப்பார்கள்.

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி
ஆராவமுதே ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - சிரீவரமங்கலநகரிலே எழுந்தருளியிருக்கிற வானமாமலை திருவடிகளிலே, வேற்ற மரம்போலே விழுந்து அநந்யகதிகளாய்க் கொண்டு சரணம் புக்கார்; இவர்அப்படி பெரியவார்த்தியோடே சரணம் புகச் செய்தேயும் வந்து முகங் காட்டாதிருக்க; கடலிலமிழ்ந்துவார் அங்கே ஒரு மிதப்புப் பெற்று தரிக்குமாபோலே, “இவ்வளவிலும் ‘வேறொன்றாலே பேறு’ என்றிருத்தல், மற்றொருவர் வாசலிலே சென்று கூப்பிடுதல் செய்யும் ப்ரமத்தைத் தவிர்த்தானிறே” என்று கொண்டு தரித்த இதுதான் திருக்குடந்தையளவும் கால்நடை தந்து போகைக்கு உடலாயிற்று.

விளக்கம் - சீரிவலமங்கல நகரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள வானமாமலையின் திருவடிகளில், வேர் அற்ற மரம் போன்று விழுந்து, வேறு கதி இல்லாதவராக, சரணம் புகுந்தார். இப்படியாக உள்ள பெரிய துக்கத்துடன் இவர் சரணம் புகுந்தபோதிலும், அவன் வந்து தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்கவில்லை. ஆனால், அங்கிருந்து திருக்குடந்தைக்கு செல்லவேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றியது எப்படி என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஸமுத்ரத்தில் மூழ்கியபடி உள்ள ஒருவர், ஒரு தெப்பம் கிடைக்கப் பெற்று உயிர் தாங்குவது போன்று, ஆழ்வார் தனது மனதில், “இப்படியாக நிலைமை உள்ளபோதிலும், நமக்கு வேறு ஒன்றின் மூலம் பேறு கிடைக்கும் என்று எண்ணுதல் அல்லது மற்றொருவர் வாசலுக்குச் சென்று அழைத்தல் என்பது போன்ற மயக்கங்களை நமக்கு ஏற்படாமல் செய்தானே!”, என்று எண்ணினார்; இப்படியாக எண்ணியபடி உயிர் தரித்த இந்த நிலைதான் இவரைத் திருக்குடந்தை முடிய செல்வதற்கு ஏற்ற உதவி செய்தது.

வ்யாக்யானம் - என்றான், இங்குத் தம்மபேஷிதம் கிட்டாதொழியவும் அங்கேறப் போக வேண்டுவானென்? என்னில், “ஒருகால் ப்ரபத்தி பண்ணினோம், அது பலித்ததில்லை” என்னா, நாஸ்திக்யத்தாலே விச்வாஸம் குலைந்து ருசியும் நெகிழுமவரன்றே; “ஆச்ரிதார்த்தமாக எழுந்தருளி யிருக்கிறவன் நங்காரியஞ் செய்து தலைக்கட்டாமையில்லை. ‘இன்னவிடங்களிலே செய்யக் கடவோம்’ என்று வ்யவஸ்த்திதமாயிருக்குமிறே. ஆனபின்பு, இங்குச் செய்யப் பார்த்திலனாகில் மற்றோரிடத்திலே செய்கிறான்; இனித்தான், ஸ்ரீபரதாழ்வான் ‘பெருமாளை மீட்டுக் கொண்டு வந்து திருவபிஷேகம் பண்ணவேணும்’ என்று பாரித்துக் கொண்டு செல்ல, ‘பதினாலாண்டும் கழித்தல்லது மீளோம்’ என்னும் ஸ்வதந்த்ரனிறே; ஆகையாலே நமக்கு நாலு நாள் தாழ்த்ததேயாகிலும் நங்காரியம் செய்யாமையில்லை” என்று பார்த்து, “திருக்குடந்தையிலே சென்று புகவே நம்மபேஷிதங்களெல்லாம் கிட்டும், நமக்கு ஒரு குறைகளுமில்லை” என்று புக;

விளக்கம் - ஆனால், சிரீவலமங்கல நகரத்தில் தன்னுடைய விருப்பம் நிறைவேறாமல் போனவுடன், திருக்குடந்தை ஏன் செல்லவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “நாம் ஒருமுறை ப்ரபத்தி செய்தோம், அது பலிக்கவில்லை” என்றுள்ளபோது, நாஸ்திக மனப்பான்மை ஏற்பட்டு, அவன் மீது உள்ள விச்வாஸம் விலகி, அவன் மீது கொண்டுள்ள ஆசையும் விலகுதல் என்பது போன்று உள்ளவர் அல்லர் இந்த ஆழ்வார் அல்லவோ? “அடியார்களுக்காக எழுந்தருளி உள்ளவன், நம்முடைய கார்யத்தைச் செய்து முடிக்காமல் விடுவதில்லை. ஆனால் இந்த இந்த இடங்களில் செய்து தருவோம் என்று உறுதியுடன் உள்ளான். அதாவது திருமங்கையாழ்வாருடைய விருப்பத்தை நம்பெருமாள் திருவரங்கத்தில் செய்யாமல், திருக்குறுங்குடியில் செய்து கொடுத்தது போன்று ஆகும். ஆகவே சிரீவலமங்கல நகரில் செய்ய முனையவில்லை, வேறு இடத்தில் செய்து முடிக்கப்போகிறான். ‘இராமனை எவ்விதமாவது மீட்டு அயோத்திக்கு அழைத்துக் கொண்டு சென்று, பட்டாபிஷேகம் செய்வோம்’ என்று பரதாழ்வான் செல்கிறான். ஆனால், ‘பதினான்கு ஆண்டுகள் கழித்த பின்னரே வருவோம்’, என்று கூறக்கூடிய சுதந்திரம் கொண்டவன் அல்லவோ இராமன்? ஆகவே நம் விஷயத்திலோ சில நாள்கள் காலதாமதம் ஆனாலும், செய்து முடிக்காமல் இருக்கமாட்டான்” என்று எண்ணினார். ஆகவே, “திருக்குடந்தைக்குச் சென்றால் நம்முடைய விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறும். நமக்குக் குறை ஏதும் இல்லை” என்று தீர்மானித்து

அங்கு சென்றார். அதாவது “இவனை, இந்த இடத்தில் ஏற்போம்”, “இவனை இந்த நேரத்தில் ஏற்போம்” என இரண்டு நிலைகள் அவனுக்கு உள்ளதை இவர் அறிந்தார்; ஆகவே இங்கு இப்போது செய்யவில்லை என்றால், இன்ன இடத்தில் இன்ன காலத்தில் செய்வான் என்று தீர்மானித்து திருக்குடந்தையில் புகுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீபரதாழ்வான் “ராஜ்யத்துக்கு நிமித்த பூதனானேன்” என்றத்தாலே ஒரு புண்பாடும், “தாயைக் கொண்டு ராஜ்யத்தை வாங்கிப் பெருமாளைக் காடேறப் போகவிட்டான்” என்று நாட்டார் சீறுபாறென்றிருப்பார்கள்” என்றத்தாலே வந்ததொரு பயத்தையுமுடையனாய்க் கொண்டு; நான் திருவடிகளிலே சென்று கிட்டினால், ப்ராதாவல்லேனோ! சிஷ்யனல்லேனோ! தாஸனல்லேனோ! என்பக்கல் ப்ரஸந்நராய் க்ருபை பண்ணியருளாதொழிவரோ! என்று பார்த்து; அம்பெய்வார் படை திரட்டிக் கொண்டு போமாபோலே திருவயோத்யையிலுள்ளாரில் வருஷங்களைப்பட ஆர்த்தியிலே தன்னில் குறைந்தாரில்லையிறே; நம்மார்த்தி கண்டு மீண்டிலராகிலும், ஆர்த்தர் பலரையுங் கண்டால் மீளாமையில்லை என்று பார்த்து “ஏபிச்ச ஸசிவை:” என்கிறபடியே இவன் செல்ல; பெருமானும், “ராஜ்யதந்த்ரங்களிற் குறைப்படாமல் நடத்தாநின்றாயே? காரியங்கள் செய்யுமிடத்தில் மந்த்ரிகளோடே கூடிச் செய்யாநின்றாயே?” என்றாப்போலே இவனுக்கிடமற வார்த்தை கேட்டாப்போலே;

விளக்கம் - பரதன் தனது மனதில், “இந்த ராஜ்யத்திற்கு நான் ஒருவிதமான காரணமாகிவிட்டேன்” என்று புண்பட்டான். மேலும், “தனது தாயைக் கொண்டு, ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு, இராமனை நாட்டை விட்டு அகற்றிக் கானகத்திற்கு அனுப்பினான்” என்று நாட்டில் உள்ளவர்கள் பலவிதமான சீற்றமான சொற்களைக் கூறுவர் என்று எண்ணியவனாக, அதன் விளைவாக ஒரு அச்சத்தையும் கொண்டான். இராமனுடைய திருவடிகளை நான் சென்று அண்டினால், “உடன் பிறந்தவன் அல்லன், சிஷ்யன் அல்லன், அடிமை அல்லன்” என்று எண்ணியபடி என்னிடம் தனது சிரித்த திருமுகத்தைக் காண்பிக்காமலும், க்ருபை செய்யாமலும் இருந்து விடுவாரோ என்று எண்ணினான். அம்பு எய்யச் செல்பவர்கள் படையத் திரட்டிச் செல்வர்; அது போன்று பரதன் தனது மனதில்,

“திருஅயோத்தியில் உள்ள பல மரங்களும் கூட இராமனின் பிரிவில் நம்மை விடக் குறைந்த துன்பம் அடையவில்லை. நம்முடைய துன்பம் கண்டு இராமன் மீண்டும் திரும்ப மறுத்தாலும், இவ்விதம் துன்பமுற்றுள்ள பலரையும் கண்டால் வராமல் இருக்கமாட்டான்”, என்று எண்ணியவனாக, அயோத்யாகாண்டம் (101-12) – ஏபி: சஸசிவை: - மந்த்ரிமார்களுடனும் - என்பதற்கு ஏற்ப சென்றான். பரதன் அங்கு சென்றவுடன் இராமன் அவனிடம், “அரசாங்க தந்த்ரங்களில் எந்தவிதமான குறையும் இன்றி நடக்கிறாயோ? கார்யங்களைச் செய்யும்போது மந்த்ரிமார்களுடன் ஆலோசித்துச் செய்கிறாயோ?”, என்றுள்ள சில சொற்களை, இவன் சென்ற இடம் என்பது போன்றவற்றை நோக்காமல் கேட்டு அனுப்பினான்.

வ்யாக்யானம் – இவர் புக்கவிடத்தில் திருக்கண்களை அலர விழித்துக் குளிர் நோக்கியருளுதல், திருப்பவளத்தைத்திறந்து ஒரு வார்த்தையருளிச் செய்தல், அணைத்தல் செய்யக் கண்டிலர்; “மாமக்ருரேதி வசஷ்யதி” என்றாப்போலே ப்ரதிகூலர் சோறுண்டு வளர்ந்தவன் மநோரதம் பெற்றானிறே; அப்படியே தம்மையும் கிட்ட வந்து அணைக்கப் பெறாமையாலே மிகவும் அவஸந்நராய், போக்யதையாலும் ஈடுபட்டு ஸௌந்தர்யாதிகளாலும் போர நொந்து, ஸ்தநந்ய ப்ரஜை தாய் பக்கலிலே கிட்ட முகம் பெறாவிட்டால் அலமந்து நோவுபடுமாபோலே அவன் ஸந்நிதியிலே தளர்ந்து கிடந்து கூப்பிட்டு, இன்னமெத்தனைத் திருவாசல் தட்டித் திரியக் கடவேன் என்னும் ஆர்த்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார்.

விளக்கம் - இதனை போன்று ஆழ்வாரும் திருக்குடந்தை அடைந்த பின்னர் அவன் தனது திருக்கண்களை நன்றாக விழித்துக் குளிர்ந்த பார்வை கொண்டு காணுதல், பவளம் போன்ற வாய் திறந்து ஒரு சொல் கூறுதல், அணைத்தல் போன்ற எதனையும் செய்யவில்லை. ஸ்ரீவிபு. (5-17-12) - மாம் அக்ருர இதி வசஷ்யதி - க்ருஷ்ணன் என்னை அக்ருரே என்றான் - என்பது போன்று, க்ருஷ்ணனுடைய பகைவனாகிய கம்ஸனின் சோற்றைத் தின்று வளர்ந்த ஒருவன் கூடத் தனது விருப்பம் அடையப்பெறான். அது போன்று தன்னை வந்து அணைத்துக் கொள்ளாமல் உள்ளதால் மிகுந்த துக்கம் அடைந்தார். இனிமை காரணமாகவும் ஈடுபட்டு, அழகு போன்றவற்றால் மிகவும் துக்கம் அடைந்தார். தாய்ப்பால் பருகும் குழந்தையானது தனது தாயின் முகத்தை காண இயலவில்லை என்றால் வருந்துவது போன்று, அவன் அருகில் நின்று தளர்ந்து கிடந்து அழைத்து, மேலும்

எத்தனை “திருவாசல்கள்தான் நான் தட்டித் திரியக் கடவேன்” என்று துக்கத்துடன் நிறைவு செய்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 95)

44. அபூர்வ நாநா ரஸ பாவ நிர்ஃபர

ப்ரபத்தயா முக்த விதக்த லீலயா

க்ஷண அணுவத் க்ஷிப்த பர ஆதி காலயா

ப்ரஹர்ஷயந்தம் மஹிஷீம் மஹாபுஜம்

பொருள் - ஒவ்வொரு நொடியிலும் புதியதாக உள்ள பலவிதமான சுவைகளால் நெருக்கமாகச் சேர்ந்துள்ளதும், ஒரு கணத்தில் ஒரு பகுதி போன்று கழிக்கப்பட்ட நான்முகனுடைய ஆயுள் காலமாகிய பரகாலம் போன்றவற்றைக் கொண்டதும் ஆகிய அழகான, சாமர்த்தயத்துடன் கூடிய விளையாட்டால், பெரியபிராட்டியை மகிழும்படிச் செய்வனும், பெரிய திருக்கரங்களைக் கொண்டவனும் ...

அவதாரிகை - “பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே” என்கிறபடியே, பிராட்டியை நாநா ரஸங்களாலே உகப்பிக்கும்படியை அனுபவிக்கவேண்டும் என்கிறார்.

விளக்கம் - அயோத்யாகாண்டம் (31-25) - பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே - நீவிர் மலையின் தாழ்வரைகளில் வைதேகியுடன் விளையாடி மகிழ்வீராக - என்று லக்ஷ்மணன் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பெரியபிராட்டியை பலவிதமான சுவைகளால் மகிழும்படிச்செய்யும் விதங்களை அனுபவிக்கவேண்டும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அபூர்வ) ப்ரதிஷ்ணமும் முன்பு கண்டறியாததுபோலே இருக்கை. (நாநா ரஸ பாவ நிர்ப்பர) பஹுமுகமான ரஸத்தாலும், பாவத்தாலும் நெருங்கும்படி. (ப்ரபத்தயா) ஸம்பத்தயா. ரஸமாவது சேதனர் யாதொன்றை அனுஸந்தியா நின்றாலும் “யேந மாத்யதி” என்கிறபடியே மதியா நிற்பர்; அதிறே ரஸம். அதுக்கு அடி பாவம், மாநஸ விகாஸம். (முத்த விதக்த லீலயா) அவ்வோ தசாநுகுணமாய், முத்தமாயும், விதக்தமாயும் உள்ள லீலையாலே. (க்ஷண அணுவத் க்ஷிப்த பராதி காலயா) ஒரு க்ஷணத்தில் ஏக தேசம் போலே போக்கப்பட்ட பரகாலம், பரார்த்த காலம் இவற்றை உடைத்தாயிருக்கு மதினாலே. பரகாலமாகிறது ப்ரஹ்மாயுஸ்ஸு, பரார்த்த காலமாகிறது அதில் செம்பாதி.

விளக்கம் - (அபூர்வ) - ஒவ்வொரு நொடியிலும் முன்பு பார்த்து அறியாதது போன்று உள்ளது. (நாநா ரஸ பாவ நிர்ப்பர) – பலவிதமான சுவைகள் மற்றும் பலவிதமான பாவனைகள் ஆகியவற்றால் நெருங்கும்படியாக. (ப்ரபத்தயா) - ஸம்பத். ரஸம் என்றால், சேதநர்கள் எந்த ஒன்றை எண்ணினாலும், “யேந மாத்யதி - எதன் மூலம் மதம் அடைகிறானோ” என்றபடி, மதம் கொண்டு நிற்பதே ரஸம் ஆகும். அதற்குக் காரணம், மனதளவில் ஏற்படும் மலர்ச்சி. (முத்த விதக்த லீலயா) - அப்படிப்பட்ட நிலைக்கு ஏற்றதாக, அனைத்திலிருந்தும் விடுபட்டதாகவும், வல்லமை கொண்டதாகவும் உள்ள லீலை மூலம். (க்ஷண அணுவத் க்ஷிப்த பராதி காலயா) – தன்னுடைய ஒரு க்ஷணத்திலேயே, ஏறத்தாழ கழிக்கப்பட்ட பரகாலம் மற்றும் பரார்த்த காலம் போன்ற அனைத்தையும் அடக்கியதாக. பரகாலம் என்பது நான்முகனுடைய ஆயுள்; பரார்த்தம் என்பது அதில் சரி பாதி ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (மஹிஷீம் ப்ரஹர்ஷயந்தம்) “யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ் த்வயா விநா”, “த்வத் வியோகேந மே ராம த்யக்த வ்யமிஹ ஜீவிதம்”, “ஸர்வதா தேந ஹீநாயா ராமேண விதிதாத்மநா | தீக்ஷணம் விஷமிவாஸ்வாத்ய துர்லபம் மம ஜீவிதம்”, “அகலகில்லேன் இறையும்” என்கிறபடியே வ்யதிரேகத்தில் ஆற்றமாட்டாத பிராட்டியை மிகவும் உகப்பியா நின்றுள்ளவனை. “ப்ரஹர்ஷயந்தம்” என்கையாலே இவ்வுகப்பு நித்யம் என்கை. (மஹாபுஹம்) கீழ்ச் சொன்ன லீலா ரஸத்தாலே உகப்பிக்குமவனோபாதியன்று; “அணிமானத்

தடவரைத் தோளாலே” அணைத்து உகப்பிக்கும். என்றும் ஸ்வரூப குணங்களைக் காட்டில் ரூப குணமிறே இனிதாயிருப்பது.

விளக்கம் – (மஹிஷீம் ப்ரஹர்ஷயந்தம்) - அயோத்யாகாண்டம் (30-18) – யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ் த்வயா விநா - உம்முடன் சேர்ந்து இருக்கும் இருப்பே எனக்கு ஸ்வர்கம், உம்மைப் பிரிவது நரகம் - என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (29-5) - த்வத் வியோகேந மே ராம த்யக்த வ்யமிஹ ஜீவிதம் – உம்மைப் பிரிந்தால் இந்த இடத்திலேயே உயிரை விடவேண்டும் - என்றும், ஸுந்தரகாண்டம் (25-17) – ஸர்வதா தேந ஹீநாயா ராமேண விதிதாத்மநா | தீக்ஷணம் விஷமிவாஸ்வாத்ய துர்லபம் மம ஜீவிதம் - உள்ளத்தில் உள்ளதை அறியும் இராமனை விட்டுப் பிரிந்த எனக்கு, கடுமையான விஷயத்தைப் பருகியது போன்று, எந்தவிதத்திலும் உயிர் தாங்குவது கடினமே ஆகும் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-10-10) - அகலகில்லேன் இறையும் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பிரிந்திருக்க நேர்ந்தால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத பிராட்டியை எப்போதும் மகிழும்படிச் செய்வனை. “ப்ரஹர்ஷயந்தம்” என்று கூறியதால், இந்த மகிழ்ச்சியானது, நித்யமானது என்று கருத்து (மஹாபுஜம்) – முன்பு கூறப்பட்ட லீலை என்னும் ரசத்தால் மகிழ வைப்பது மட்டுமே அல்ல; அதனைப் போன்று திருவாய்மொழி (4-8-2) - அணிமானத் தடவரைத் தோளாலே – என்பதாக அணைத்தும் மகிழ வைப்பவன். ஸ்வரூப குணங்களைக் காட்டிலும், ரூப குணங்கள் அல்லவோ இனிமையாக இருக்கும்?

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்